

איך מתפנים לקדם למידה רגשית-חברתית לנוכח העומס?

על מנת שאנשי החינוך יוכלו לקדם למידה רגשית-חברתית בקרב תלמידיהם, חשוב לאפשר להם להיות "SEL-יים" בעצמם ועבור עצמם. לשם כך, נדרשים לא מעט משאבים אישיים. אנשי החינוך זקוקים למרחבים בהם יוכלו לשהות, להתבונן, לווסת, להתפתח ולצמוח, לשם כך קריטי שיעמדו לרשותם סדירויות ברמה האישית והמקצועית. הדרך לפיתוח יכולות רגשיות וחברתיות בתלמידים, עוברת דרך היות מוריהם מודל ליכולות אלו, תוך יצירת קשרים איכותיים עם התלמידים. הן לשם כך והן למען רווחתם המקצועית והאישית, מגיע גם לאנשי החינוך לפעול במרחב מצמיח.

בבתי הספר הצוותים נפגשים בסדירויות קבועות ולרוב אין מספיק זמן ביומן להכניס עוד מפגשים. מה עושים? נעזרים בסדירויות הקיימות ומכניסים לתוכן כמה שיותר מרכיבים רגשיים וחברתיים.

גם משאב הזמן של המורים עם התלמידים מוגבל. מורים רבים עושים הפרדה מלאכותית בין למידה (בתוך הכיתה) לבין קשר בינאישי (מחוץ לכיתה). ההפרדה הזו היא מובנת שכן קשה לעשות הכל במקביל, אך היא אינה טבעית. היכולת לראות כל מצב כהזדמנות ללמידה רגשית-חברתית; שיעור בכיתה, שיחת משמעת, שמירה על הילדים בחצר בהפסקה – היא אחד המפתחות גם לקידום למידה רגשית-חברתית וגם לפתרון בעיית משאב הזמן.

דרך נוספת לאפשר יותר למידה רגשית-חברתית באופן טבעי, היא להמשיג את מה המתרחש. המוח האנושי ממיין את המידע הקיים ברשותו ב"מגירות" והוא צריך המשגות כדי למקם מידע חדש. את התכונה הזו של המוח אפשר "לנתב" לחיוב עת התלמידים ואנשי הצוות לומדים לזהות בשם עמדות, מיומנויות, תכונות, הרגשות, התנהגויות ורואים בהן מושגים שעומדים בפני עצמם ונגזרות רגשיות וחברתיות שתורמות לרווחתם.

לדוגמה, מערכות רבות מעודדות מורים ותלמידים להתנסות, להתגבר על קשיים, להתאמץ ולהתמודד עם כישלונות. מתוך כך אפשר "לקפוץ מדרגה" ולהוסיף לתהליכים הללו המשגות חברתיות או רגשיות. למשל, להסביר שהמח האנושי לומד טוב יותר לאחר מאמץ, משום שנוצרים בו יותר קשרים, וכי אנשים שמתאמצים מצליחים יותר בחיים מאשר כאילו שאולי "נולדו" בעלי יכולת גבוהה אך בחרו לא להשקיע מאמץ.